

H 4260.

H. Laakmann'i pildiraamatud.

Seitse kaarnat.

H. Laakmann'i kuluga trükitud.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

36593

Seitse kaarnat.

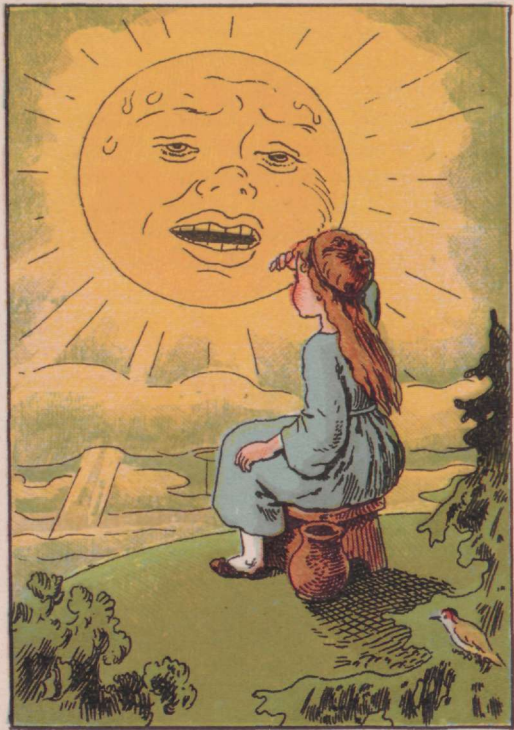
Ühel isal oli seitse poega, aga mitte ühte tütar, teda tema aga kõigest jüdamest omale soovis. Viimaks kuulis Jumal wanemate palwet ja kinkis neile ühe tütreke. Lapsukene oli imeilus, aga selle juures nii väikene ja nõrk, et teda pidi warsti ära ristitama. Isa saatis ühe oma poegadest hallikale ristimise wett tooma; pois pidi nii ruttu kui wõimalik tagasi tulema. Eõistel wendadel oli ka himu ühes minna, nad jooksiwad selle ühele järele. Hallikale jõudes tahtis igaüks wendadest esimene olla, kes kruusi weega täidab. Nad hakkasiwad riidlema ja lastsiwad selle juures kruusi hallikasse kukkuda. Nüüd oliwad poisid hädas; wesi oli hallikas jügow, keegi nendest ei teadnud, kuidas kruusi lätte saada, üksigi ei julgenud ka kodu nõuu küsima minna. Isa ootis kodus

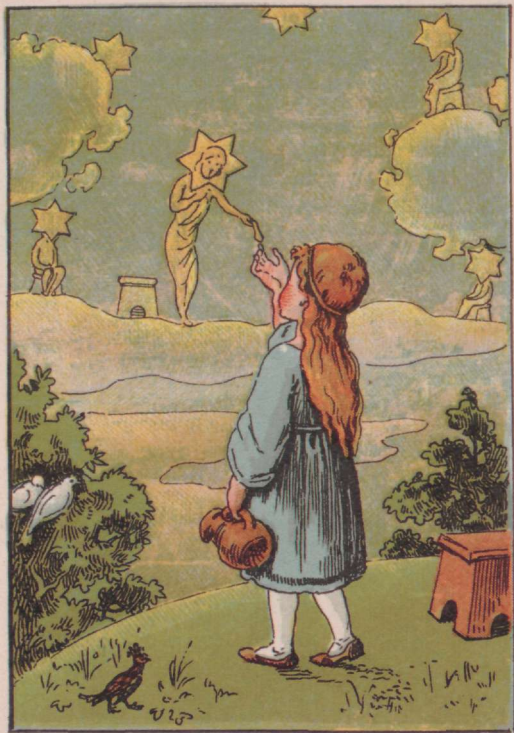
suure igatsufega poiste tagasi tulekut, sest ta kartis, et lapsukene enne ristimist ära sureb. Ta ei võinud mitte ära mõista, mis pärast poisid nii kauaks hallikale jäiwad. „Õististe on nad mängima hakanud ja wee toomise koguni ära unustanud,“ ütles ta kärjitatult. Kui aga aeg juba õige pikale wenis ja poisid ikka weel tagasi ei tulnud, sai isa väga wihaseks. Ta hüüdis wandudes: „Et poisid nii sõnakuulmatad on, siis saagu nad kõik kaarnateks!“ — Waewalt oli ta need sõnad wälja ütelnud, seal kuulis ta oma pea kohal iseäralist kohinat, ja kui ta üles waatas, nägi ta omaks suureks ehmatuseks seitse süsimusta kaarnat siia ja senna lendawat.

Wanematel oli väga kahju oma poegadest, aga nad ei võinud wannet enam tagasi wõtta. Ninsaks trööstijaks selle juure mure sees oli nendele wäike armas tütrekene, kes warsti kosuma hakkas ja iga päewaga ilusamaks läks. Et temal ka wennaõed oliwad, seda ei teadnud lapsuke kaua aega mitte, sest wanemad ei rääkinud sellest sõnagi. Kogemata kuulis ta ühel päewal inimesi rääkiwad, lapsuke olla küll ilus

ja armas, aga ometi kanda ta süüb oma wendade õnnetuse juures. Seda kuuldes sai lapsukene ütlemata kurwaks, läks oma wanemate juure ja küsis nende käest, kas temal wendasid olla ja kuhu nemad on jäänud? Müüb ei wõinud wanemad oma saladust enam warjata; nad ütlesiwad, et see taewa tahtmine olnud, tema aga selle juures koguni ilma süüta olla. Sellest päewast saadik ei leidnud tütarlaps enam kufagil rahu, ta mõtles ööd ja päewad järele, kuidas oma wendasid peasta. Wiimaks ajas südame walu teda nii laugese, et ta nõuiks wõttis maailma sisse rännata oma wendasid üles otsima ja neid ära peastma. Ta ei wõtnud enesega muud ühes, kui ühe sõrmuse, wanematelt mälestuseks, tüki leiba nälja kustutuseks, kruusi täie wett jänu kustutuseks ja ühe pingikese puhkamiseks. Nõnda läks tütarlaps teele; ta ei jätnud enne järele, kuni ilma otja jõudis. Seal läks ta päikese juure, aga see oli väga kuum ja hirmus ja sõi wäikesi lapsukesi. Nuttu jooksis tütarlaps päikese juurest eemale ja tuli kuu juure. See oli aga väga külm ja ka hirmus kuri. Kui ta lapsukest nägi

hüüdis ta: „Ma tunnen inimese liha lõhna.“
— Vapsuke seda kuuldes katsus, et kui ligidalt
minema sai. Wiimaks tuli ta tähtede juure;
need olivad wäga sõbralikud ja head. Iga
üks nendest istus oma wäikese tooli peal. Koi-
du täht tõusis lapsukest nähes oma tooli pealt
üles, andis temale ühe wõtmekeese ja ütles:
„Kui sull seda wõtmekest ei ole, ei wõi sa mit-
te klaas losfi wärawaid lahti teha; seal klaas
losfis aga on sinu wennad wangis.“

Tänades wõttis tütarlaps wõtmekeese was-
tu, mähkis tema rätiku sisse ja läks jälle teele.
Pika teekonna järele jõudis ta wiimaks klaas
losfi juure; selle wärawad olivad aga lukus.
Vapsuke tahtis wõtmeega, mille ta koidu tähest
saanud, wärawa lahti teha; kui ta aga wõtit
otsima hakkas, leidis ta, et see kadunud oli.
Mis pidi ta nüüd peale hakkama? Ta tahtis
oma wendajid peasta, oli neid ka üles leid-
nud, aga klaas losfi wärawat ei saanud ta
millgi kombel lahti teha. Wiimaks pistis ta
oma sõrmekeese luku august sisse; see tegi te-
male ütlemata suurt walu, aga luff andis jä-
rele ja wäraw läks lahti.

Kui tütarlaps wärawast sisse astus, tuli temale üks härjapõlwelane wastu ja küsis: „Mis sa otsid siit, minu hea laps?“ — „Ma otsin oma wendasid taga, kes kaarnateks jaiwad muudetud,“ kostis tütarlaps. Selle peale ütles härjapõlwelane: „Kaarna härrasid ei ole praegu mitte kodus, aga kui sa siin nii kaua wadata tahad, tunni nad koju tulewad, siis astu ligemale.“ Selle peale kadus härjapõlwelane ära, tuli aga pea jälle tagasi ja tõi kaarnatele seitsme taldriku peal ja seitsme karika sees toitu. Sefene sõi iga taldriku pealt ja jõi igaft karikast natukene, wiimase karika sisse lastis tema aga oma sõrmuse libiseda.

Korraga kuulis tema õhu sees ijeäralikku kohinat ja tiibade löökisid. „Küüd tulewad kaarna härrad lennates koju poole,“ — ütles härjapõlwelane tütarlapsesele. Seal tuliwad ka kaarnat ja tahtsiwad süüa ning juua. Igaüks nendest otsis oma taldriku ja karika üles. Söögi ajal küsisiwad nad üks teiselt: „Kes on küll minu taldriku pealt sõõnud ja minu karikast joonud? See on wistist üks inimene olnud.“ Kui seitsmes kaaren oma karika tühjaks

oli joonud, filmas ta lorraga karifa põhjas
förmust. Kohe tundis ta ära, et see tema wa-
nemate förmus oli. Ta õhtas: „Annaks Ju-
mal, et meie õekene siin oleks, siis oleksime
peastetud!“ — Kui tütarlaps, kes ukse taga
peidus oli, neid sõnu kuulis, astus ta oma
warju paigast wälja. Sellamal filmapilgul
saitwad kaarnad oma inimese näo jälle tagasi:
Ütle mata suur oli nende rõõm; nad kallista-
sivad ja tänasivad oma õekest kõigest südamest
ja läksivad kõik ühes koos rõõmsaste koju
wanemate juure.

